

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 121/2017
14.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић-Дичић, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Миодрага Максимовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К 51/16 од 26.09.2016. године и Вишег суда у Чачку Кж 253/2016 од 08.12.2016. године, у седници већа одржаној дана 14.02.2017. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Миодрага Максимовића, као основан, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Ивањици К 51/16 од 26.09.2016. године и Вишег суда у Чачку Кж 253/2016 од 08.12.2016. године, тако што Врховни касациони суд према окривљеном АА на основу одредбе члана 422. тачка 2. ЗКП

ОДБИЈА ОПТУЖБУ

Што је:

Дана 21.07.2009. године, у поподневним часовима, на прослави цркве у селу ... поводом свечаног отварања чесме под називом "...", коју је организовао ББ, тешко телесно повредио оштећеног ВВ из ..., иако је могао да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, тако што је оштећеном, у моменту када је ушао под шатру под којом се обављао свечани ручак поводом описане прославе и дошао до места где су седели окривљени и његов отац ГГ, а након што му се његов отац ГГ обратио речима: "Терај та ... напоље, куд ће овамо", а затим и уставши, преко стола у предео лица ударио два шамара, пришао, рукама га ухватио за предњи део тела, прса, за кошуљу, са намером да га изгура изван шатре, од ког гурања је оштећени пао на земљу, а затим га обореног на земљу, наставио да туче песницама по целом телу и шутира ногама у пределу груди – грудног коша, од којих удараца ногама је оштећеном нанео повреду у виду контузије грудног коша која је довела до тежих здравствених компликација, тешке телесне повреде која је у узрочно-последичној вези са описаном повредом – настанка обољења упале плућа и

тешког оштећења плућне марамице са десне стране у виду крвног подлива и оштећења плућног ткива иако је био свестан забрањености свог дела и хтео његово извршење

-чиме би извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ.

Трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Ивањици К 51/16 од 26.09.2016. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. Том пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 20.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка износ од 30.300,00 динара, а да оштећеном ВВ надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 86.750,00 динара све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, док је оштећени ВВ упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж 253/2016 од 08.12.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Ивањици К 51/16 од 26.09.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Миодраг Максимовић, због повреде закона из члана 485. ст. 1. и 4. у вези члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и да сходно одредби члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, уз захтев да он и његов браћеник сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП буду обавештени о седници већа.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Миодрага Максимовића у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 490. ЗКП, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Миодрага Максимовића, је основан.

По оцени Врховног касационог суда, основано се захтевом браниоца окривљеног у захтеву указује да је правноснажним пресудама, тиме што је окривљени АА оглашен

кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер постоји околност – правноснажно пресуђена ствар која трајно искључује кривично гоњење окривљеног за наведено кривично дело.

Наиме, из списка предмета се утврђује да су правноснажном пресудом Прекршајног суда у Пожеги, Одељење Ивањица Пр 1988/10 од 26.03.2010. године окривљени АА и ББ оглашени кривим што је дана 21.07.2009. године, заједно око 17,00 часова у селу ... – ... испред цркве "... " нарушавали јавни ред и мир, на тај начин што се на свечаном ручку који је организован поводом отварања спомен чесме и славе цркве око 17,00 часова, посвађали са ВВ из ..., који је био видно пијан и који је у више наврата досађивао присутним гостима, па је чак од домаћина ручка ББ и извођен напоље са ручка, посвађали да би у једном тренутку када је ВВ пришао са стола где је седео ББ, ББ њега два пута гурнуо руком од себе у пределу главе, а у све ово се умешао и ББ син АА који је физички насрнуо на ВВ и том приликом му задао неколико удараца рукама и ногама на који начин је извршио прекршај из члана 6. став 3. Закона о јавном реду за који је осуђен на новчану казну у износу од 3.000,00 динара.

Из описа радње кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, која је окривљеном АА била стављена на терет у предметном кривичном поступку оптужним предлогом јавног тужиоца Кт 139/10 од 31.08.2010. године и истом сагласног чињеничног описа дела у изреци и образложењу побијане првостепене пресуде којом је окривљени оглашен кривим за то дело, а која пресуда је потврђена другостепеном пресудом, произилазе да чињенични опис кривичног дела у питању одговара чињеничном опису наведеног прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру, јер се опис кривичног дела односи на истог окривљеног, АА и исти животни догађај који се одиграо у истом временском и просторном оквиру (дана 21.07.2009. године у селу ...) као и на исту радњу извршења окривљеног према истом оштећеном, а која је у битном описана на истоветан начин као у наведеном решењу Прекршајног суда у Пожеги, Одељење Ивањица Пр 1988/10 од 26.03.2010. године. При том, околност да опис прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру не садржи опис тешке телесне повреде оштећеног као последице радње окривљеног (задавање више удараца оштећеном прво песницама по целом телу а потом шутирањем ногама у пределу груди – грудног коша), која последица и није обележје тог прекршаја, није од утицаја и не мења суштински истоветан чињенични опис догађаја у оба поступка, јер је таква последица која се огледа у наступању тешке телесне повреде код оштећеног у виду настанка обољења упале плућа и тешког оштећења плућне марамице са десне стране у виду крвног подлива и оштећења плућног ткива била позната и у време извршења дела и покретања прекршајног поступка.

Одредбом члана 4. став 1. ЗКП важећег у време доношења правноснажних пресуда прописано је да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Правна сигурност у казеном праву, гарантована је и Уставом Републике Србије, који у члану 34. став 4. прописује да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично

дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, нити судска одлука може бити измењена на штету окривљеног у поступку по ванредном правном леку, а истим забранама подлеже и вођење поступка за друго кажњиво дело.

Осим тога, и одредбом члана 4. Протокола 7 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода прописано је да се никоме не може поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе, за дело због ког је већ био правноснажно ослобођен или осуђен.

Имајући у виду цитиране законске, уставне и конвенцијске одредбе, те чињеницу да радње окривљеног АА описане у изреци решења Прекршајног суда у Пожеги, Одељење Ивањица Пр 1988/10 од 26.03.2010. године и радње због којих је побијаним пресудама оглашен кривим представљају чињенично један исти догађај, то је Врховни касациони суд нашао да се у конкретном случају очигледно ради о правноснажно пресуђеној ствари.

Стога је Врховни касациони суд као основан усвојио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА и преиначио побијане пресуде тако што је према овом окривљеном на основу одредбе члана 422. тачка 2. ЗКП одбио оптужбу да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ.

Како је Врховни касациони суд на основу одредбе члана 422. тачка 2) ЗКП према окривљеном АА одбио оптужбу да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, то је, сходно одредби члана 265. став 1. ЗКП, одлучио да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Руковођен изнетим разлозима, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија

Радмила Драгичевић-Дичић,с.р.